

Els quatre anys més estranys

José Ramón Bauzà ha protagonitzat una legislatura agra, farcida de polèmica i sense realitzacions tangibles per als ciutadans.

Què queda dels quatre anys de la legislatura de José Ramón Bauzà? Si més no per a l'oposició és molt clar: res. Així ho manifestaren tant Francina Armengol, la líder del PSOE, com Biel Barceló, el de Més, durant la darrera sessió de la cambra, celebrada la setmana passada. La socialista, a manera de resum, conclogué que el president, durant tot aquest temps, "s'ha mostrat arrogant, s'ha enfrontat a tothom i ha estat incapaç de dialogar" amb les organitzacions socials, amb la conseqüència inexorable, al seu parer, evident, que s'ha perdut la legislatura, "l'han perduda els ciutadans", que són, al capdavant, va dir, "els perjudicats". Per la seva banda, el portaveu econacionalista considerà que Bauzà ha "presidit el Govern més inepte i ineficaç" de tota la història autonòmica, que "ha governat a cop de

Acaba la legislatura del Parlament balear, marcada per la tensió, les polèmiques, l'absència d'obres, l'escassa activitat legislativa i un insòlit president del Govern.

decret i ha convertit Balears en líder dels retalls" en els serveis socials, però "per sort aquest és el seu darrer plenari com a president, ja s'acaba el govern dels ineptes".

És clar, el president discrepà de les valoracions de l'oposició. Per a ell "hem fet el que hem pogut ateses les circumstàncies, i hem aconseguit" superar "l'herència terrible" que al seu entendre havia deixat el Govern anterior, del Pacte de Progrés. Segons Bauzà "estem en el bon camí de la

recuperació" econòmica, tal com proven, assevera, "les xifres positives de (la disminució de) l'atur", ja que "durant vint-i-vuit mesos consecutius" ha minvat el nombre de persones inscrites "en el SOIB (Servei d'Ocupació de les Illes Balears) cercant feina". Per al líder conservador "no es pot negar" que "ens trobarem" amb una "herència nefasta" per culpa d'un "govern (el de centre-esquerra de la passada legislatura) que no pagava els proveïdors", amb "un atur descontrolat" i ara, "gràcies

Només dos consellers començaren i acaben la legislatura

a la nostra gestió”, es paga “regularment” les empreses que contracten amb l’administració autonòmica i, a més, ja es veu “la sortida del túnel”; resumint: “estem en el bon camí”.

El que diu Bauzá s’ha convertit en la consigna que tots els dirigents conservadors repeteixen sense parar: que si bé és cert que encara queda molt per fer, la situació d’ara mateix és molt més bona que fa quatre anys, quan arribaren al Govern. “El perill per als ciutadans és que es pugui tornar a fer un pacte de tots contra el PP, i aquest tercer experiment d’esquerra encara seria pitjor que els altres dos perquè ara el PSOE s’entregaria a Podem”, va dir Mabel Cabrer, portaveu parlamentària del PP. Aquest és el missatge amb el qual els conservadors intenten fer por als seus antics votants que s’han desencantat i que les enquestes diuen que no els votaran o que, en part, podrien confiar ara en Ciutadans o en el PI (Proposta per les Illes). El que els estan dient, en fi, és que o voten Bauzá o l’alternativa serà un Govern “d’esquerra radical”, en paraules de Cabrer.

Legislatura estranya. A banda de les disputes en clau electoral i de la qüestió econòmica, la legislatura ara acabada ha estat molt estranya. És ver que s’ha desenvolupat sota la pitjor crisi econòmica que mai s’ha viscut, amb les arques públiques quasi buides, amb poques possibilitats de fer obres i amb la necessitat de gastar molt poc. Però això ha passat per tot. Tanmateix a les Illes s’ha produït, a més, un element diferencial. La forma de gestionar.

Bauzá va crear una estructura de Govern extremadament reduïda –vuit conselleries, quan els anteriors executius n’havien tingut sempre entre onze i tretze–, suposadament per estalviar. Però, tal com han anat les coses, pareix bastant evident que també va respondre a la voluntat de controlar-ho absolutament tot, fins el més mínim detall. El conseller de Presidència, Antonio Gómez, amic seu, s’ha encarregat del marcatge estricte de totes les conselleries i direccions generals. A més, el cap

del Gabinet de Presidència del Govern, un altre bon amic, Javier Fons, ha estat el dissenyador de l’estratègia política general, de la imatge i de la propaganda. Els tres han comptat amb l’ajut, és clar, de molta altra gent, però ells ho han dirigit i controlat tot.

Els són el trio que decidí una legislatura totalment plana quant a realitzacions d’obres –ni una d’important–, de retalls brutals de la despesa pública –molt més intensos que els que reclamava Madrid– i, políticament, imposaren una gestió ideològica clarament escorada cap a la dreta i l’anticatalanisme.

Qualsevol dels consellers i directors generals que no s’hagi arrencat mil·limètricament amb aquest disseny ha perdut el favor presidencial i ha estat destituït. De consellers, només dos, Gómez i el d’Agricultura i Medi Ambient, Gabriel Company, començaren i acaben la legislatura en el càrrec. La resta han estat substituïts. Entre els directors generals el nombre de víctimes és encara més alt. Només dotze dels trenta-un que iniciaren la legislatura l’estiu de 2011 complirà els quatre anys. Cap altre govern balear no havia fet ballar tants d’alts càrrecs. La raó? Excepte en els casos d’unes poques dimissions per motius personals, la immensa majoria han estat baixes imputables a la forma de governar del trio Bauzá-Gómez-Fons. Tot aquell que en algun moment manifestà cap divergència, per mínima que fos, o simplement poc entusiasme a l’hora de complir les ordres rebudes ha estat sacrificat.

Paral·lelament, el trio també ha dirigit amb la mateixa mà de ferro l’acció política del partit i la institucional al marge del Govern. Així, qualsevol quadre dirigent de segon nivell orgànic, responsable d’agrupació local o càrrec electe –batlles, diputats autonòmics i del Congrés, senadors i membres dels Consells insulars– que no hagi complert sense remugar les consignes rebudes ha estat com a mínim renyat i, en algun cas, se li ha fet saber que no repetirà a les llistes electorals. Caure en desgràcia ha estat molt fàcil. Per exemple, tal com l’ex-president del Govern del PP

Cristòfol Soler contà a aquest setmanari, una simple reunió de batlles per parlar una mica de tot, en la qual algú va fer una mínima crítica a la gestió de Bauzá, motivà telefonades a tots des de Presidència demanant-los explicacions i renyant-los fort ferm, i almenys un d’ells no repetirà de candidat.

La legislatura ha acabat sense obres, sense una gestió governamental rellevant en cap àmbit tret de la submissió mostrada als hotelers –són l’únic estament empresarial que parla bé del president– i, sobretot, s’ha caracteritzat per la tensió social que ha provocat Bauzá. Tant per les retallades de la despesa pública com, especialment, per l’obsessió anticatalanista que ha mobilitzat contra el PP molts milers de persones. L’episodi més conegut és el del TIL –el decret de tractament integrat de llengües que imposà a l’ensenyament– que motivà l’absolut rebuig de tota la comunitat educativa: professors, mestres, pares d’alumnes, sindicats, grups sectorials de docents –l’associació de directors de centre, la de professores d’anglès...– i fins i tot de la Universitat de les Illes Balears. Però Bauzá va ordenar que es portés a terme com ell volia, sense aflijar ni negociar res. El conseller d’Educació responsable del decret, Rafel Bosch, demanà al president, vista la contestació que aixecava, que s’apliqués més suaument i sibil·linament. La resposta va ser destituir-lo, sense manies. La rebel·lió educativa fou general i, com es deu recordar, motivà una immensa manifestació d’unes cent mil persones –en una comunitat d’1,1 milions d’habitants en contra del TIL i a favor d’una educació pública de qualitat. Doncs bé, Bauzá no es va moure ni un mil·límetre i imposà el decret. I quan la justícia tombà el TIL al cap d’un any –setembre passat– per un defecte de forma, no tingué empatx a intentar fer veure que tots els problemes els havia generat la consellera –substituta de Bosch– Joana Maria Camps i el seu equip, així que la majoria dels càrrecs directius del departament –inclosa la màxima responsable– van ser destituïts. Així és Bauzá.

Acaba, en fi, una legislatura estranya i excessivament tensa marcada per un president de Govern insòlit.

Miquel Payeras